

کتاب «بانو فاطمه»

عروسی

اعتبار سند: اولویت ۱

تطبیق متن با سند: اولویت ۲

اسناد و مدارک متون

بحار الأنوار (ط - بیروت) / ج ۴۳ / ۱۲۷ / باب ۵ تزویجها صلوات الله علیها

عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ وَ سَلْمَانَ الْفَارِسِيِّ وَعَلَى بْنِ أَبِي طَالِبٍ ع وَكُلِّ قَالُوا إِنَّهُ لَمَّا أَدْرَكَتْ فَاطِمَةُ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ ص مُدْرَكَ النِّسَاءِ خَطَبَهَا أَكْبَرُ قُرَيْشٍ مِنْ أَهْلِ الْفَضْلِ وَالسَّابِقَةِ فِي الْإِسْلَامِ وَالشَّرَفِ وَالْمَالِ وَكَانَ كُلَّمَا ذَكَرَهَا رَجُلٌ مِنْ قُرَيْشٍ لِرَسُولِ اللَّهِ ص أَعْرَضَ عَنْهُ رَسُولُ اللَّهِ ص بِوَجْهِهِ حَتَّى كَانَ الرَّجُلُ مِنْهُمْ يَظُنُّ فِي نَفْسِهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ص سَاخِطٌ عَلَيْهِ أَوْ قَدْ نَزَلَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ص فِيهِ وَحْيٌ مِنَ السَّمَاءِ وَلَقَدْ خَطَبَهَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ص أَبُو بَكْرٍ فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ص أَمْرُهَا إِلَيَّ رَبِّهَا وَخَطَبَهَا بَعْدَ أَبِي بَكْرٍ عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ص كَمَقَالَتِهِ لِأَبِي بَكْرٍ قَالَ وَإِنْ أَبَا بَكْرٍ وَعُمَرُ كَانَا ذَاتَ يَوْمٍ جَالِسَيْنِ فِي مَسْجِدِ رَسُولِ اللَّهِ ص وَ مَعَهُمَا سَعْدُ بْنُ مُعَاذٍ الْأَنْصَارِيُّ ثُمَّ الْأَوْسِيُّ فَتَذَكَّرُوا مِنْ فَاطِمَةَ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ ص فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ قَدْ خَطَبَهَا الْأَشْرَافُ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ص فَقَالَ إِنَّ أَمْرَهَا إِلَيَّ رَبِّهَا إِنْ شَاءَ أَنْ يُزَوِّجَهَا زَوْجَهَا وَإِنَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ لَمْ يَخْطُبَهَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ص وَ لَمْ يَذْكُرْهَا لَهُ وَ لَا أَرَاهُ يَمْنَعُهُ مِنْ ذَلِكَ إِلَّا قَلِيلُ ذَاتِ الْيَدِ وَ إِنَّهُ لَيَقْعُ فِي نَفْسِي أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ وَ رَسُولُهُ ص إِنَّمَا يَحِبُّسَانَهَا عَلَيْهِ قَالَ ثُمَّ أَقْبَلَ أَبُو بَكْرٍ عَلَى عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ وَ عَلَى سَعْدِ بْنِ مُعَاذٍ فَقَالَ هَلْ لَكُمَا فِي الْقِيَامِ إِلَى عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ حَتَّى تَذْكُرَ لَهُ هَذَا فَإِنْ مَنَعَهُ قَلِيلُ ذَاتِ الْيَدِ وَ أَسِينَاهُ وَ أَسَعَفْنَاهُ فَقَالَ لَهُ سَعْدُ بْنُ مُعَاذٍ وَفَقَّكَ اللَّهُ يَا أَبَا بَكْرٍ فَمَا زِلْتُ مُوَفِّقًا قَوْمُوا بِنَا عَلَى بَرَكَهَةِ اللَّهِ وَ يَمْنِهِ قَالَ سَلْمَانُ الْفَارِسِيُّ فَخَرَجُوا مِنَ الْمَسْجِدِ وَ التَّمَسُّوا عَلَيَّ فِي مَنْزِلِهِ فَلَمْ يَجِدُوهُ وَ كَانَ يَنْضَحُ بِبَعِيرٍ كَانَ لَهُ الْمَاءُ عَلَى نَحْلٍ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ بِأَجْرَةٍ فَانْطَلَقُوا نَحْوَهُ فَلَمَّا نَظَرُوا إِلَيْهِمْ عَلَى ع قَالَ مَا وَرَاءَكُمْ وَ مَا الَّذِي جِئْتُمْ لَهُ فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ يَا أَبَا الْحَسَنِ إِنَّهُ لَمْ يَبْقَ خَصْلَةٌ مِنْ خِصَالِ الْخَيْرِ إِلَّا وَ لَكَ فِيهَا سَابِقَةٌ وَ فَضْلٌ وَ أَنْتَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ص بِالْمَكَانِ الَّذِي قَدْ عَرَفْتَ مِنَ الْقَرَابَةِ وَ الصُّحْبَةِ وَ السَّابِقَةِ وَ قَدْ خَطَبَ الْأَشْرَافُ مِنْ قُرَيْشٍ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ص ابْنَتَهُ فَاطِمَةَ فَرَدَّهُمْ وَ قَالَ إِنْ أَمْرَهَا إِلَيَّ رَبِّهَا إِنْ شَاءَ أَنْ يُزَوِّجَهَا زَوْجَهَا فَمَا يَمْنَعُكَ أَنْ تَذْكُرَهَا لِرَسُولِ اللَّهِ ص وَ تَخْطُبَهَا مِنْهُ فَإِنِّي أَرْجُو أَنْ يَكُونَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ وَ رَسُولُهُ ص إِنَّمَا يَحِبُّسَانَهَا عَلَيْكَ قَالَ فَتَغَرَّغَتْ عَيْنَا عَلِيٍّ بِالْدُمُوعِ وَ قَالَ يَا أَبَا بَكْرٍ لَقَدْ هَيَّجَتْ مِنِّي سَاكِنَا وَ أَيْقَظْتَنِي لِأَمْرٍ كُنْتُ عَنْهُ غَافِلًا وَ اللَّهُ إِنْ فَاطِمَةَ لَمَْوْضِعُ رَغْبَةٍ وَ مَا مِثْلِي قَعْدٌ عَنْ مِثْلِهَا غَيْرَ أَنَّهُ يَمْنَعُنِي مِنْ ذَلِكَ قَلِيلُ ذَاتِ الْيَدِ فَقَالَ أَبُو بَكْرٍ لَا تَقُلْ هَذَا يَا أَبَا الْحَسَنِ فَإِنَّ الدُّنْيَا وَ مَا فِيهَا عِنْدَ اللَّهِ تَعَالَى وَ رَسُولُهُ كَهَبَاءٍ مَثُورٍ قَالَ ثُمَّ إِنَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ ع حَلَّ عَنْ نَاضِحِهِ وَ أَقْبَلَ يَقُودُهُ إِلَى مَنْزِلِهِ فَشَدَّهُ فِيهِ وَ لَبَسَ نَعْلَهُ وَ أَقْبَلَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ص فَكَانَ رَسُولُ اللَّهِ ص فِي مَنْزِلِ زَوْجَتِهِ أُمِّ سَلَمَةَ ابْنَةُ أَبِي أُمَيَّةَ بْنِ الْمُغِيرَةِ الْمَخْزُومِيِّ فَدَقَّ عَلَى الْبَابِ فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ مَنْ بِالْبَابِ فَقَالَ لَهَا رَسُولُ اللَّهِ ص مَنْ قَبْلَ أَنْ يَقُولَ عَلَيَّ أَنَا عَلَيَّ قَوْمِي يَا أُمَّ

سَلَمَةُ فَاتَحَتْ لَهَا الْبَابَ وَ مَرِيَهُ بِالْدُخُولِ فَهَذَا رَجُلٌ يُحِبُّهُ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ وَ يُحِبُّهُمَا فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ فِدَاكَ أَبِي وَ أُمِّي وَ مِنْ هَذَا الَّذِي تَذْكُرُ فِيهِ هَذَا وَ أَنْتَ لَمْ تَرَهُ فَقَالَ مَهْ يَا أُمُّ سَلَمَةَ فَهَذَا رَجُلٌ لَيْسَ بِالْخَرَقِ وَ لَا بِالنَّرِقِ هَذَا أَخِي وَ ابْنُ عَمِّي وَ أَحَبُّ الْخَلْقِ إِلَيَّ قَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ فَقُمْتُ مُبَادِرَةً أَكَادُ أَنْ أَعْتُرُ بِمِرْطِي فَفَتَحَتْ الْبَابَ فَإِذَا أَنَا بِعَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ ع وَ وَ اللَّهِ مَا دَخَلَ حِينَ فَتَحْتُ حَتَّى عَلِمَ أَنِّي قَدْ رَجَعْتُ إِلَى خِدْرِي ثُمَّ إِنَّهُ دَخَلَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ص فَقَالَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ فَقَالَ لَهُ النَّبِيُّ ص وَ عَلَيْكَ السَّلَامُ يَا أَبَا الْحَسَنِ اجْلِسْ قَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ فَجَلَسَ عَلَى بَنِي أَبِي طَالِبٍ ع بَيْنَ يَدَيِ رَسُولِ اللَّهِ ص وَ جَعَلَ يَنْظُرُ إِلَى الْأَرْضِ كَأَنَّهُ قَصَدَ الْحَاجَةَ وَ هُوَ يَسْتَحْيِي أَنْ يُبْدِيَهَا فَهُوَ مُطَرِّقٌ إِلَى الْأَرْضِ حَيَاءً مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ص فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ فَكَانَ النَّبِيُّ ص عَلِيمٌ مَا فِي نَفْسِ عَلِيٍّ ع فَقَالَ لَهُ يَا أَبَا الْحَسَنِ إِنِّي أَرَى أَنَّكَ أَتَيْتَ لِحَاجَةٍ فَقُلْ حَاجَتَكَ وَ أَبْدِ مَا فِي نَفْسِكَ فَكُلُّ حَاجَةٍ لَكَ عِنْدِي مَقْضِيَةٌ قَالَ عَلِيٌّ ع فَقُلْتُ فِدَاكَ أَبِي وَ أُمِّي إِنَّكَ لَتَعْلَمُ أَنَّكَ أَخَذْتَنِي مِنْ عَمِّكَ أَبِي طَالِبٍ وَ مِنْ فَاطِمَةَ بِنْتِ أَسَدٍ وَ أَنَا صَبِيٌّ لَا عَقْلَ لِي فَغَدَيْتَنِي بِغَدَائِكَ وَ أَدَبْتَنِي بِأَدَبِكَ فَكُنْتُ إِلَى أَفْضَلٍ مِنْ أَبِي طَالِبٍ وَ مِنْ فَاطِمَةَ بِنْتِ أَسَدٍ فِي الْبِرِّ وَ الشَّفَقَةِ وَ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى هَدَانِي بِكَ وَ عَلَى يَدَيْكَ وَ اسْتَفْذَنِي مِمَّا كَانَ عَلَيْهِ آبَائِي وَ أَعْمَامِي مِنَ الْحَيَرَةِ وَ الشَّكِّ وَ إِنَّكَ وَ اللَّهُ يَا رَسُولَ اللَّهِ ذُخْرِي وَ ذَخِيرَتِي فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَقَدْ أَحْبَبْتُ مَعَ مَا شَدَّ اللَّهُ مِنْ عَضْدِي بِكَ أَنْ يَكُونَ لِي بَيْتٌ وَ أَنْ يَكُونَ

لِي زَوْجَةٌ أَسْكُنُ إِلَيْهَا وَ قَدْ أَتَيْتُكَ خَاطِبًا رَاغِبًا أَخْطُبُ إِلَيْكَ ابْنَتَكَ فَاطِمَةَ فَهَلْ أَنْتَ مُزَوَّجِي يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ فَرَأَيْتُ وَجْهَ رَسُولِ اللَّهِ ص يَتَهَلَّلُ فَرَحًا وَ سُرُورًا ثُمَّ تَبَسَّمَ فِي وَجْهِ عَلِيٍّ ع فَقَالَ يَا أَبَا الْحَسَنِ فَهَلْ مَعَكَ شَيْءٌ أَزَوَّجُكَ بِهِ فَقَالَ عَلِيٌّ ع فِدَاكَ أَبِي وَ أُمِّي وَ اللَّهِ مَا يَخْفَى عَلَيْكَ مِنْ أَمْرِي شَيْءٌ أَمْلِكُ سَيْفِي وَ دَرْعِي وَ نَاضِحِي وَ مَا أَمْلِكُ شَيْئًا غَيْرَ هَذَا فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ص يَا عَلِيُّ أَمَّا سَيْفُكَ فَلَا غَنَى بِكَ عَنْهُ تَجَاهِدُ بِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ تُقَاتِلُ بِهِ أَعْدَاءَ اللَّهِ وَ نَاضِحُكَ تَنْضَحُ بِهِ عَلَى نَخْلِكَ وَ أَهْلِكَ وَ تَحْمِلُ عَلَيْهِ رَحْلَكَ فِي سَفَرِكَ وَ لَكِنِّي قَدْ زَوَّجْتُكَ بِالْدَّرْعِ وَ رَضِيتُ بِهَا مِنْكَ يَا أَبَا الْحَسَنِ أَبْشُرْكَ قَالَ عَلِيُّ ع قُلْتُ نَعَمْ فِدَاكَ أَبِي وَ أُمِّي بِشَرْنِي فَإِنَّكَ لَمْ تَزَلْ مَيْمُونُ النَّقِيِّهِ مُبَارَكُ الطَّائِرِ رَشِيدُ الْأَمْرِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ فَقَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ ص أَبْشُرْ يَا أَبَا الْحَسَنِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ قَدْ زَوَّجَكُمَا فِي السَّمَاءِ مِنْ قَبْلِ أَنْ أَزَوَّجَكُمَا فِي الْأَرْضِ وَ لَقَدْ هَبَطَ عَلِيٌّ فِي مَوْضِعِي مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنِي مَلَكَ مِنَ السَّمَاءِ لَهُ وَجُوهٌ شَتَّى وَ أَجْنَحَةٌ شَتَّى لَمْ أَرِ قَبْلَهُ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مِثْلَهُ فَقَالَ لِي السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ أَبْشُرْ يَا مُحَمَّدُ بِاجْتِمَاعِ الشَّمْلِ وَ طَهَارَةِ النَّسْلِ

هنگامی که فاطمه دختر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم به سن بلوغ رسید بزرگان قریش که سبقت در اسلام داشتند و اهل فضل و کمال و جاه و جلال و دارای اموال بودند، خواستگار فاطمه شدند، ولی هر گاه یکی از آنان راجع به این موضوع با پیامبر خدا مذاکره می کرد آن حضرت به نحوی از او اعراض می نمود که بعضی گمان می کردند: رسول خدا با او خصمناک شده است! یا اینکه در این باره از آسمان وحی بر آن بزرگوار نازل گردیده!

ابو بکر فاطمه را از رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم خواستگاری نمود، ولی پیامبر فرمود: اختیار فاطمه با خدای سبحان است.

بعد از ابو بکر عمر بن خطاب به خواستگاری فاطمه علیها السلام آمد ولی رسول خدا همان جوابی را به وی داد که به ابو بکر فرموده بود.

روزی ابو بکر و عمر و سعد بن معاذ در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نشسته بودند، و راجع به فاطمه مذاکره می کردند. ابو بکر گفت: اشراف قریش در حضور پیامبر خدا خواستگار فاطمه زهرا شدند، آن بزرگوار فرمود: اختیار فاطمه با خداوند می باشد. هر گاه که بخواهد وسیله ازدواج وی را مهیا می نماید.

علی بن ابی طالب فاطمه زهرا را از رسول خدا خواستگاری ننموده و با وی مذاکره نکرده. من علت عدم خواستگاری علی را جز تهی دستی چیز دیگری نمی بینم من این طور دریافته ام که خدا و رسول خدا فاطمه را برای علی نگاه داشته اند.

سپس ابو بکر متوجه عمر بن خطاب و سعد بن معاذ شد و گفت: آیا صلاح می دانید نزد علی بن ابی طالب برویم و راجع به این موضوع با وی مذاکره نماییم؟ چنانچه معلوم شود تهی دستی و فقر مانع علی است ما به وی کمک کنیم. سعد بن معاذ گفت: ای ابو بکر خداوند تو را موفق نماید، برخیزید تا به امید خداوند برویم.

سلمان فارسی می گوید: آنان از مسجد خارج و برای یافتن علی به سوی منزل آن روانه حضرت شدند ولی او را نیافتند.

علی با اشتر خود آب برای درخت خرما یکی از انصار می کشید و اجرت می گرفت.

هنگامی که آنان به سوی علی رفتند و چشم آن حضرت به آنان افتاد، فرمود: چه خبر دارید و برای چه منظوری نزد من آمده اید؟ ابو بکر گفت:

یا علی! هیچ خصلت نیکویی نیست مگر اینکه تو در آن سبقت گرفته ای، تو نزد پیامبر از نظر قرابت و رفاقت و سبقت مقامی داری که می دانی. گروهی از اشراف قریش برای خواستگاری فاطمه نزد ایشان رفتند و آن بزرگوار آنان را رد کرد و در جوابشان فرمود:

«اختیار فاطمه در دست خداست اگر بخواهد او را شوهر دهد می دهد».

یا علی! چه مانعی دارد که تو فاطمه را از پیامبر اسلام خواستگاری نمایی؟ زیرا من امیدوارم که خدا و رسول خدا فاطمه را برای تو نگاه داشته باشند.

راوی می گوید: چشمان مبارک حضرت امیر پر از اشک شدند و فرمود: ای ابو بکر! تو فکر آرام مرا به هیجان آوردی و مرا برای مطلبی که از آن غافل بودم بیدار کردی. به خداوند سوگند که من به فاطمه زهرا رغبت دارم و شخصی چون من البته نسبت به زهرا بی میل نیست. ولی تنها چیزی که مانع من است تهی دستی می باشد.

ابو بکر گفت: یا علی! این سخن را مگوی زیرا دنیا و آنچه که در آن است به نظر خدا و رسول ناچیز می باشد.

علی علیه السلام پس از این جریان شتر خود را باز نمود و آن را به منزل برد و بست. آنگاه نعلین های خود را پوشید و به سوی پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و سلم که در خانه زوجه اش ام سلمه بود روانه شد. وقتی علی دق الباب نمود، ام سلمه گفت: کیست که دق الباب می کند؟ پیامبر اکرم قبل از اینکه حضرت بگوید: منم، فرمود: برخیز در را باز کن و به وی بگو که وارد شود. وی مردی است که خدا و رسول او را دوست دارند و او هم خدا و رسول را دوست دارد.

ام سلمه گفت: پدر و مادرم به فدای تو یا رسول الله این کیست که تو هنوز او را ندیده ای و این چنین در باره اش می فرمایی؟ فرمود: ای ام سلمه آرام باش! این مردی است عاقل و خویشتن دار. وی برادر و پسر عمو و محبوبترین مردم نزد من است.

ام سلمه می گوید: من با سرعت برای باز کردن در رفتم به طوری که پایم به دامنم پیچید و نزدیک بود بیفتم. هنگامی که در را گشودم با علی بن ابی طالب مواجه شدم. آن حضرت وارد خانه نشد تا زمانی که یقین پیدا کرد که من به جایگاه خود بازگشتم، آنگاه داخل شد بر رسول خدا و گفت: السلام علیک یا رسول الله! و پیامبر سلام او را پاسخ داد و فرمود:

بنشین ای ابو الحسن.

علی در حضور پیامبر خدا نشست و دیده به زمین دوخت، گویا حاجتی داشت ولی از اظهار آن خجالت می کشید، لذا سر خود را به زیر افکنده سخنی نمی گفت. چنین می نمود که پیامبر از قلب علی آگاه بود، لذا به وی فرمود: این طور گمان می کنم که حاجتی داشته باشی، چه مانعی دارد، حاجت قلبی خود را بگو، زیرا حاجت تو نزد من روا خواهد شد.

علی گفت: پدرم و مادرم به فدایت ای رسول خدا! تو خودت مرا از عمویت ابو طالب و فاطمه بنت اسد گرفتی، من کودکی بودم تو مرا با خویشتن هم غذا کردی، تو نسبت به من از لحاظ نیکویی و شفقت از پدرم ابو طالب و مادرم فاطمه بنت اسد

افضل و برتری، خدای رؤوف مرا به وسیله تو و در دست تو هدایت نمود، خداوند مرا از آن سرگردانی ها و حیرتی که پدران و عموهایم به آن دچار بودند نجات داد. یا رسول الله تو در دنیا و آخرت برای من ذخیره و پناهگاه هستی. یا رسول الله من دوست دارم با این همه رعایتی که نسبت به من فرموده ای خانه و همسری داشته باشم که با او انس بگیرم. یا رسول الله! من نزد تو آمده ام تا تقاضا نمایم که دخترت فاطمه را برای من تزویج فرمایی، آیا این تقاضا را می پذیری؟

امّ سلمه می گوید: دیدم صورت مبارک پیامبر خدا از شدت فرج و خوشحالی می درخشید.

آنگاه به حضرت علی فرمود: آیا تو چیزی داری که من فاطمه را به تو بدهم؟

علی علیه السلام گفت: پدر و مادرم به فدایت! اوضاع زندگی من از تو مخفی نیست. من فقط یک شمشیر و یک زره و یک شتر دارم که با آن آب می کشم. من غیر از این ها چیزی ندارم.

رسول خدا فرمود: علی جان! تو از شمشیرت مستغنی نیستی، زیرا می خواهی با آن در راه خداوند جهاد کنی و با دشمنان او بجنگی، شتر خود را برای اینکه آب از برای درختان خرما و خانهات بکشی و بار سفر را به پشت آن بگذاری لازم داری. آری من فاطمه را با همان زره ای که داری به همسری تو در می آورم.

ای علی! میل داری که به تو مژده ای دهم؟ گفتم: آری، پدر و مادرم به فدای تو! تو همیشه در گفتار خود با برکت و هدایت کننده بوده ای، درود خداوند بر تو باد.

پیامبر فرمود: ای ابو الحسن! قبل از اینکه من فاطمه را در زمین به همسری تو در آورم خداوند وی را در آسمان برای تو تزویج کرده است. قبل از اینکه تو نزد بیایی در باره همین موضوع ملکی نزد من آمد که دارای چندین صورت و چندین پر و بال بود و من در میان ملائکه نظیر او را ندیده بودم. او به من درود و سلام فرستاد و گفت: رحمت و برکات خداوند بر تو باد! سپس گفت: مژده باد تو را به یگانگی و پاکیزگی نسل.

عَنِ الضَّحَّاكِ بْنِ مُزَاحِمٍ، قَالَ: سَمِعْتُ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) يَقُولُ: أَتَانِي أَبُو بَكْرٍ وَ عُمَرُ فَقَالَا: لَوْ أَتَيْتَ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ) فَذَكَرْتَ لَهُ فَاطِمَةَ، قَالَ: فَأَتَيْتُهُ، فَلَمَّا رَأَى رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ) ضَحَكَ، ثُمَّ قَالَ: مَا جَاءَ بِكَ يَا أَبَا الْحَسَنِ وَ مَا حَاجَتُكَ قَالَ: فَذَكَرْتُ لَهُ قَرَابَتِي وَ قَدَمِي فِي الْإِسْلَامِ وَ نُصْرَتِي لَهُ وَ جِهَادِي، فَقَالَ: يَا عَلِيُّ، صَدَقْتَ، فَأَنْتَ أَفْضَلُ مِمَّا تَذْكُرُ.

فَقُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَاطِمَةُ تَزَوَّجْنِيهَا فَقَالَ: يَا عَلِيُّ، إِنَّهُ قَدْ ذَكَرَهَا قَبْلَكَ رِجَالٌ، فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لَهَا، فَرَأَيْتُ الْكَرَاهَةَ فِي وَجْهِهَا، وَ لَكِنْ عَلَى رِسْلِكَ حَتَّى أَخْرَجَ إِلَيْكَ، فَدَخَلَ عَلَيْهَا فَقَامَتْ إِلَيْهِ، فَأَخَذَتْ رِدَاءَهُ وَ نَزَعَتْ نَعْلَيْهِ، وَ أَتَتْهُ بِالْوُضُوءِ، فَوَضَّأَتْهُ بِيَدِهَا وَ غَسَلَتْ رِجْلَيْهِ، ثُمَّ قَعَدَتْ، فَقَالَ لَهَا: يَا فَاطِمَةُ. فَقَالَتْ: لَبَّيْكَ، حَاجَتُكَ، يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: إِنَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ مَنْ قَدْ عَرَفْتَ قَرَابَتَهُ وَ فَضْلَهُ وَ إِسْلَامَهُ، وَ إِنِّي قَدْ سَأَلْتُ رَبِّي أَنْ يُزَوِّجَكَ خَيْرَ خَلْقِهِ وَ أَحَبَّهُمْ إِلَيْهِ، وَ قَدْ ذَكَرَ مِنْ أَمْرِكَ شَيْئًا فَمَا تَرَيْنَ فَسَكَتَتْ وَ لَمْ تَوَلَّ وَجْهَهَا وَ لَمْ يَرَفِهِ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ) كَرَاهَةً، فَقَامَ وَ هُوَ يَقُولُ: اللَّهُ أَكْبَرُ، سَكَتُهَا إِقْرَارُهَا، فَأَتَاهُ جَبْرِئِيلُ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) فَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، زَوِّجْهَا عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ، فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ رَضِيَهَا لَهُ وَ رَضِيَ لَهَا.

قَالَ عَلِيُّ: فَزَوَّجَنِي رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ)، ثُمَّ أَتَانِي فَأَخَذَ بِيَدِي فَقَالَ: قُمْ بِسْمِ اللَّهِ وَ قُلْ: "عَلَى بَرَكَهَةِ اللَّهِ، وَ مَا شَاءَ اللَّهُ، لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ ثُمَّ جَاءَنِي حِينَ أَقْعَدَنِي عِنْدَهَا (عَلَيْهَا السَّلَامُ)، ثُمَّ قَالَ: "اللَّهُمَّ إِنَّهُمَا أَحَبُّ خَلْقِكَ إِلَيَّ فَأَحِبَّهُمَا، وَ بَارِكْ فِي ذُرِّيَّتِهِمَا، وَ اجْعَلْ عَلَيْهِمَا مِنْكَ حَافِظًا، وَ إِنِّي أُعِيذُهُمَا وَ ذُرِّيَّتَهُمَا بِكَ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ".

به اسنادش از امام علی علیه السلام آورده است که گفت:

ابو بکر و عمر پیش من آمدند و گفتند: کاش نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می رفتی و در باره ازدواج با فاطمه علیها السلام گفتگویی می کردی؟

علی علیه السلام گفت: نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم رفتم و آن حضرت تا مرا دید لبخندی زد و گفت:

ای ابو الحسن! آیا چیزی می خواهی؟

من مراتب خویشی، و سبقت در ایمان به اسلام، یاری کردم به او و جهادهایی که داشتم و تلاش های که برای پیشرفت اسلام کرده بودم برای آن حضرت بازگو کردم. پس رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: ای علی! هر چه گفتی راست است و من آن ها را تصدیق می کنم و شهادت می دهم که مقام تو برتر از آن است که گفتی. گفتیم: یا رسول الله! حال که چنین است اجازه دهید تا فاطمه علیها السلام را به همسری خود برگزینم.

پیامبر فرمود: ای علی قبل از تو مردان دیگری نیز چنین خواسته ای داشتند، ولی هر گاه تقاضای آنها را با فاطمه در میان می گذاشتم در چهره او علامت عدم رضایت را مشاهده می کردم، حال نیز، تو باید چند لحظه ای صبر کنی تا نزد او بروم و خواسته تو را با او در میان گذارم و برگردم. پس رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نزد فاطمه علیها السلام رفت، فاطمه

برخاست و عبا و نعلین های پدرش را گرفت و برای او آب آورد تا وضو بگیرد و پاهایش را بشوید، سپس پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم نشست و به فاطمه گفت: دخترم! فاطمه گفت: هر چه می خواهید بگویید. پیامبر فرمود: علی بن ابی طالب که تو قرابت او را با ما می شناسی، و فضل و برتری او را بر دیگران می دانی، و چگونگی اسلام و ایمان او را دیده ای، و نیز می دانی که من از خدای خود خواسته ام که تو را برای بهترین و محبوبترین بندگان ترویج کند، همانا در باره ازدواج با تو گفتگویی با من داشته، نظر خودت در باره این امر چیست؟ فاطمه هنگامی که این سخن را شنید چیزی نگفته و سکوت کرد، و از خجالت چهره اش را برگردانید. رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم برخاست در حالی که با خود می گفت: الله اکبر، خدا بزرگ است، همانا سکوت فاطمه نشانه رضایت اوست.

در این حال جبرئیل بر رسول خدا فرود آمد و گفت: ای محمد! فاطمه را به ازدواج علی در آور که همانا خداوند از این وصلت خشنود است و آن دو نیز شایسته یک دیگر می باشند.

علی علیه السلام می گوید: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم دخترش را به ازدواج من در آورد و آنگاه نزد من آمده دستم را گرفته و فرمود: با یاد و نام خدا برخیز و این ذکر را بخوان که: «علی برکة الله، و ما شاء الله، و لا قوة إلا بالله، و توکلت علی الله»- یعنی: بر سفره برکت خدا می نشینم، و راضی می شوم بر آنچه او بخواهد، همانا قدرت و قوتی نیست مگر از جانب خدا، پس به او توکل می کنم و یاری می طلبم.

سپس مرا کنار فاطمه نشانید و گفت: خداوندا! اینان محبوب ترین مردم در نزد من می باشند، پس آنان را دوست بدار، و خیر و برکت به فرزندان آنها عطا کن، و آنان را از هر آسیبی حافظ باش، من آنها و فرزندان شان را از شر شیطان فریبکار به تو می سپارم.

الأمالی (للطوسی) النص ۴۰ [۲] المجلس الثانی

عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) قَالَ: لَمَّا زَوَّجَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) فَاطِمَةَ عَلِيًّا (عَلَيْهِمَا السَّلَامُ) دَخَلَ عَلَيْهَا وَهِيَ تَبْكِي، فَقَالَ لَهَا: مَا يُبْكِيكِ فَوَ اللَّهِ لَوْ كَانَ فِي أَهْلِ بَيْتِي خَيْرٌ مِنْهُ زَوْجَتُكَ، وَمَا أَنَا زَوْجَتُكَ وَلَكِنَّ اللَّهَ زَوْجَكَ، وَأَصْدَقَ عَنْكَ الْخُمْسُ مَا دَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَالأَرْضُ.

قَالَ عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ): قُمْ فَبِعِ الدَّرْعِ، فَقُمْتُ فَبِعْتُهُ وَأَخَذْتُ الثَّمَنَ وَدَخَلْتُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ)، فَسَكَبْتُ الدَّرَاهِمَ فِي حَجْرِهِ، فَلَمْ يَسْأَلْنِي كَمْ هِيَ وَلَا أَنَا أَخْبَرْتُهُ، ثُمَّ قَبَضَ قَبْضَةً وَدَعَا بِلَالًا فَأَعْطَاهُ وَقَالَ: ابْتَعْ لِفَاطِمَةَ طَيْبًا. ثُمَّ قَبَضَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) مِنَ الدَّرَاهِمِ بَكِلْتَا يَدَيْهِ فَأَعْطَاهَا أَبَا بَكْرٍ وَقَالَ: ابْتَعْ لِفَاطِمَةَ مَا يُصْلِحُهَا مِنْ ثِيَابٍ وَأَثَافِ الْبَيْتِ، وَأَرْدَفَهُ بَعْمَارُ بْنُ يَاسِرٍ وَبَعْدَهُ مِنْ أَصْحَابِهِ، فَحَضَرُوا السُّوقَ فَكَانُوا يُعْرَضُونَ الشَّيْءَ

مِمَّا يَصْلَحُ فَلَا يَشْتَرُونَهُ حَتَّى يَعْرِضُوهُ عَلَى أَبِي بَكْرٍ فَإِنْ اسْتَصْلَحَهُ اشْتَرَوْهُ، فَكَانَ مِمَّا اشْتَرَوْهُ قَمِيصٌ بِسَبْعَةِ دَرَاهِمَ، وَ خَمَارٌ بِأَرْبَعَةِ دَرَاهِمَ، وَ قَطِيفَةٌ سَوْدَاءُ خَيْرِيَّةٌ، وَ سَرِيرٌ مُزْمَلٌ بِشَرِيطٍ، وَ فَرَّاشَانِ مِنْ جَنْسٍ مُصَرٍّ، حَشَوُ أَحَدَهُمَا لَيْفٌ، وَ حَشَوُ الْآخَرِ مِنْ جَزِّ الْغَنَمِ، وَ أَرْبَعُ مَرَاقِقٍ مِنْ أَدَمِ الطَّائِفِ حَشَوُهَا إِذْخَرٌ^١، وَ سِتْرٌ مِنْ صُوفٍ، وَ حَصِيرٌ هَجْرِيٌّ، وَ رَحَى الْيَدِ، وَ مِخْضَبٌ^٢ مِنْ نَحَاسٍ، وَ سَقِيُّ مِنْ أَدَمٍ، وَ قَعْبٌ لِلْبَنِّ، وَ شَيْءٌ لِلْمَاءِ، وَ مِطْهَرَةٌ مُزَفَّتَةٌ، وَ جَرَّةٌ خَضْرَاءُ، وَ كِيزَانٌ خَرْفٍ. حَتَّى إِذَا اسْتَكْمَلَ الشَّرَاءَ حَمَلَ أَبُو بَكْرٌ بَعْضَ الْمَتَاعِ وَ حَمَلَ أَصْحَابُ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ) الَّذِينَ كَانُوا مَعَهُ الْبَاقِي، فَلَمَّا عَرَضُوا الْمَتَاعَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ) جَعَلَ يَقْلِبُهُ بِيَدِهِ وَ يَقُولُ: بَارَكَ اللَّهُ لِأَهْلِ الْبَيْتِ.

قَالَ عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): فَأَقَمْتُ بَعْدَ ذَلِكَ شَهْرًا أَصْلَى مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ) وَ أَرْجِعُ إِلَى مَنْزِلِي وَ لَا أَذْكُرُ شَيْئًا مِنْ أَمْرِ فَاطِمَةَ، ثُمَّ قُلْنَا أَزْوَاجُ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ):

أَ لَا نَطْلُبُ لَكَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ) دُخُولَ فَاطِمَةَ عَلَيْكَ قُلْتُ: أَفَعَلَنْ، فَدَخَلْنَ عَلَيْهِ فَقَالَتْ أُمُّ أَيْمَنَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَوْ أَنَّ خَدِيجَةَ بَاقِيَةً لَقَرَّتْ عَيْنَهَا بِرِفَافِ فَاطِمَةَ، وَ إِنَّ عَلِيًّا يُرِيدُ أَهْلَهُ، فَقَرَّ عَيْنَ فَاطِمَةَ بِبِعْلِهَا، وَ أَجْمَعَ شَمْلَهُمَا، وَ قَرَّ عَيْنُونَا بِذَلِكَ.

فَقَالَ: فَمَا بَالُ عَلِيٍّ لَا يَطْلُبُ مِنِّي زَوْجَتَهُ، فَقَدْ كُنَّا نَتَوَقَّعُ مِنْهُ ذَلِكَ.

قَالَ عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) فَقُلْتُ: الْحَيَاءُ يَمْنَعُنِي يَا رَسُولَ اللَّهِ، فَالْتَفَتَ إِلَى النِّسَاءِ فَقَالَ:

مَنْ هَاهُنَا فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ: أَنَا أُمُّ سَلَمَةَ، وَ هَذِهِ زَيْنَبُ، وَ هَذِهِ فُلَانَةُ وَ فُلَانَةُ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ): هَيُّوْا لِابْنَتِي وَ ابْنِ عَمِّي فِي حُجْرِي بَيْتًا. فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ: فِي أَيِّ حُجْرَةٍ، يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: فِي حُجْرَتِكَ. وَ أَمَرَ نِسَاءَهُ أَنْ يَزِينَ وَ يَصْلِحْنَ مِنْ شَأْنِهَا.

فَقَالَتْ أُمُّ سَلَمَةَ: فَسَأَلْتُ فَاطِمَةَ هَلْ عِنْدَكَ طِيبٌ ادْخَرْتِيهِ لِنَفْسِكَ قَالَتْ: نَعَمْ، فَأَتَتْ بِقَارُورَةٍ فَسَكَبَتْ مِنْهَا فِي رَاحَتِي، فَشَمَمْتُ مِنْهَا رَائِحَةً مَا شَمَمْتُ مِثْلَهَا قَطُّ، فَقُلْتُ: مَا هَذَا فَقَالَتْ: كَانَ دَحِيَّةُ الْكَلْبِيِّ يَدْخُلُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ) فَيَقُولُ لِي: يَا فَاطِمَةُ، هَاتِي الْوَسَادَةَ فَاطْرِحِيهَا لِعَمِّكَ، فَأَطْرَحُ لَهُ الْوَسَادَةَ فَيَجْلِسُ عَلَيْهَا، فَإِذَا نَهَضَ سَقَطَ مِنْ بَيْنِ ثِيَابِهِ شَيْءٌ فَيَأْمُرُنِي بِجَمْعِهِ، فَسَأَلَ عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ) عَنْ ذَلِكَ فَقَالَ: هُوَ عَنَبٌ يَسْقُطُ مِنْ أَجْنَحَةِ جَبْرِئِيلَ (عَلَيْهِ السَّلَامُ).

^١ الإذخر: حشيش طيب الرائحة، أطول من الثيل.

^٢ المِخْضَبُ: إناء تغسل فيه الثياب.

قَالَ عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): ثُمَّ قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ): يَا عَلِيُّ، اصْنَعْ لَاهْلِكَ طَعَامًا فَاضِلًا. ثُمَّ قَالَ: مَا عِنْدَنَا اللَّحْمُ وَ الْخُبْزُ، وَ عَلَيْكَ التَّمْرُ وَ السَّمْنُ، فَاشْتَرَيْتُ تَمْرًا وَ سَمْنًا، فَحَسَرَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) عَنْ ذِرَاعِهِ وَ جَعَلَ يَشْدُخُ التَّمْرَ فِي السَّمْنِ حَتَّى اتَّخَذَهُ خَبِيصًا^٣ وَ بَعَثَ إِلَيْنَا كَبْشًا سَمِينًا فَذَبَحَ وَ خَبَزَ لَنَا خُبْزًا كَثِيرًا، ثُمَّ قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ): ادْعُ مَنْ أَحْبَبْتَ، فَاتَيْتُ الْمَسْجِدَ وَ هُوَ مُشْحَنٌ بِالصَّحَابَةِ، فَاسْتَحْيَيْتُ أَنْ أَشْخَصَ قَوْمًا وَ ادْعَ قَوْمًا، ثُمَّ صَعِدْتُ عَلَى رُبُوعٍ هُنَاكَ، وَ نَادَيْتُ: أَجِيبُوا إِلَيَّ وَلَيْمَةَ فَاطِمَةَ، فَأَقْبَلَ النَّاسُ أَرْسَالًا، فَاسْتَحْيَيْتُ مِنْ كَثَرَةِ النَّاسِ وَ قَلَّةِ الطَّعَامِ، فَعَلِمَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) مَا تَدَاخَلَنِي فَقَالَ: يَا عَلِيُّ، إِنِّي سَادَعُو اللَّهَ بِالْبَرَكَةِ.

قَالَ عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): وَ أَكَلَ الْقَوْمُ عَنْ آخِرِهِمْ طَعَامِي، وَ شَرَبُوا شَرَابِي، وَ دَعَا لِي بِالْبَرَكَةِ، وَ صَدَرُوا وَ هُمْ أَكْثَرُ مِنْ أَرْبَعَةِ آلَافٍ رَجُلٍ، وَ لَمْ يَنْقُصْ مِنَ الطَّعَامِ شَيْءٌ، ثُمَّ دَعَا رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) بِالصَّحَابَةِ^٤ فَمُلَّتْ، وَ وَجَّهَ بِهَا إِلَى مَنَازِلِ أَزْوَاجِهِ، ثُمَّ أَخَذَ صَحْفَةً وَ جَعَلَ فِيهَا طَعَامًا، وَ قَالَ: هَذَا لِفَاطِمَةَ وَ بَعْلَهَا، حَتَّى إِذَا انْصَرَفَتِ الشَّمْسُ لِلْغُرُوبِ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ): يَا أُمَّ سَلَمَةَ، هَلُمِّي فَاطِمَةَ، فَانْطَلَقْتُ فَاتَيْتُ بِهَا وَ هِيَ تَسْحَبُ أَذْيَالَهَا، وَ قَدْ تَصَبَّبتْ عَرَقًا حَيَاءً مِنْ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ)، فَعَثَرَتْ فَقَالَ لَهَا رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ): أَقَالِكِ اللَّهُ الْعَثْرَةَ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ، فَلَمَّا وَقَفَتْ بَيْنَ يَدَيْهِ كَشَفَ الرِّدَاءَ عَنْ وَجْهِهَا حَتَّى رَأَاهَا عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، ثُمَّ أَخَذَ يَدَهَا فَوَضَعَهَا فِي يَدِ عَلِيٍّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، فَقَالَ: بَارَكَ اللَّهُ لَكَ فِي ابْنَةِ رَسُولِ اللَّهِ، يَا عَلِيُّ، نِعْمَ الزَّوْجَةُ فَاطِمَةُ، وَ يَا فَاطِمَةُ، نِعْمَ الْبُعْلُ عَلِيُّ، انْطَلِقَا إِلَى مَنْزِلِكُمَا وَ لَا تُحَدِّثَا أَمْرًا حَتَّى آتِيَكُمَا.

قَالَ عَلِيٌّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): فَأَخَذْتُ بِيَدِ فَاطِمَةَ، وَ انْطَلَقْتُ بِهَا حَتَّى جَلَسْتُ فِي جَانِبِ

آنگاه که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فاطمه را به ازدواج علی علیه السلام درآورد، نزد دخترش آمد و دید که حضرت فاطمه علیها السلام گریه می کند، پس به او گفت: چرا گریه می کنی؟ به خداوند سوگند اگر در میان اهل بیت کسی بهتر از علی بود همانا تو را به ازدواج او در می آوردم، فکر نکنی که من تو را از پیش خود به ازدواج علی علیه السلام درآوردم، بلکه خدا تو را برای علی تزویج نموده و تا زمانی که آسمان ها و زمین پا بر جا باشند، خمس اموال مردم را مهریه تو قرار داده است.

علی علیه السلام می فرماید: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم خطاب به من فرمود: برخیز و زره خود را بفروش! برخاستم و زره را فروختم و پول آن را گرفته نزد پیامبر آوردم و آن ها را در مقابل او نهادم، آن حضرت از من نپرسید که آن

^٣ الخبيص: الحلواء المخبوصة من التمر و السمن.

^٤ الصحاف: جمع صحفة، القصعة الكبيرة.

پول‌ها چه مقدار است و من نیز چیزی در این باره به آن حضرت نگفتم، سپس بلال را صدا کرد و مشتی از آن پول‌ها را به وی داد و گفت: این پول‌ها را بگیر و با آنها برای فاطمه [علیها السلام] عطر خریداری کن! و بعد از او ابو بکر را احضار نمود و دو مشت از آن پول‌ها را به او داده و گفت: با این پول‌ها، برای فاطمه [علیها السلام] لباس و اثاثیه منزل خریداری کن. و آنگاه عمار یاسر و گروه آن‌ها وارد بازار شدند و هر چیزی را که لازم می‌دانستند در نظر گرفتند ولی آن‌ها را خریداری نمی‌کردند تا اینکه ابو بکر بیاید، سپس آنها را به وی نشان می‌دادند و اگر ابو بکر می‌پسندید آن را خریداری می‌نمودند.

برخی از آنچه ایشان خریداری کردند عبارت است از:

- ۱- یک پیراهن به قیمت هفت درهم ۲- روبنده‌ای به قیمت چهار درهم، شاید منظور از «خمار» روسری، مقنعه یا چادر باشد.
 - ۳- یک قطیفه مشکی خیبری ۴- تختی که وسط آن را با لیف خرما بافته بودند.
 - ۵- دو عدد تشک با روکشی از کتان مصری که یکی از آن‌ها با لیف خرما و دیگری با پشم گوسفند پر شده بود.
 - ۶- چهار بالش - یا متکا، یا پشتی - با رویه‌ای از پوست حیوانات طائف که درون آنها از علف اذخر (گیاه خشک و سبز رنگی شبیه کاه و نرمتر از آن است که دارای بوی خوش نیز می‌باشد) پر شده بود.
 - ۷- پرده‌ای از جنس پشم ۸- حصیری بافت یمن ۹- یک آسیای دستی ۱۰- طشت مسی ۱۱- مشک آبی از جنس پوست ۱۲- ظرف مخصوص شیر - که از جنس چوب می‌تراشیدند.
 - ۱۳- ظرفی برای آبخوری ۱۴- آفتابه‌ای قیراندود ۱۵- سبویی سبز رنگ - که در آن روغن، آرد یا چیزهای دیگر نگهداری می‌کردند.
 - ۱۶- دو کوزه کوچک سفالی هنگامی که خرید آن‌ها کامل شد، مقداری از اثاثیه را ابو بکر و باقی را سایر اصحاب رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم حمل کرده به خانه رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بردند.
- هنگامی که لوازم خریداری شده به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نشان داده شد، پیامبر آن‌ها را زیر و رو کرده و گفت: خدا این‌ها را برای اهل بیت مبارک کند.

علی علیه السّلام می گوید: من پس از این کارها، به مدّت یک ماه با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم نماز می خواندم و بدون اینکه در باره فاطمه علیها السّلام چیزی به آن حضرت بگویم به منزل خود بازمی گشتم. روزی زنان پیامبر به من گفتند: آیا می خواهی که ما از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم بخواهیم تا فاطمه را به خانه ات بیاورد و شما زندگی مشترکتان را شروع کنید؟ گفتم: بله. وقتی آن ها نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم رفتند. امّ ایمن گفت: ای رسول خدا! اگر خدیجه علیها السّلام زنده بود چشمانش در اشتیاق دیدار ازدواج حضرت فاطمه علیها السّلام روشن می شد، همانا علی علیه السّلام دوست دارد که فاطمه را به خانه اش ببرد، پس چشم آنها را دیدار یک دیگر روشن نما تا چشمهای ما نیز روشن شود. رسول خدا فرمود: چرا علی همسر خود را از من مطالبه نمی کند و شما را واسطه کرده است، در حالی که ما از خود او انتظار این کار را داشتیم. علی علیه السّلام گفت: من گفتم: ای رسول خدا! من از شما خجالت کشیدم و حیا مانع از این امر می شد.

پس پیامبر در این حال خطاب به همسران خود فرمود: کدام یک از شما حاضر هستید؟

امّ سلمه گفت: من امّ سلمه و این زینب و این فلان کس و فلان کس. سپس رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم فرمود: یکی از حجره های خانه را برای دخترم فاطمه و پسر عمویم علی آماده کنید. امّ سلمه گفت: ای رسول خدا! کدام حجره را؟ پیامبر فرمود: حجره خودت را، و سپس به زنان خویش دستور داد تا فاطمه علیها السّلام را زینت کنند و لوازم عروسی او را فراهم نمایند.

امّ سلمه گوید: به فاطمه گفتم: آیا عطری برای خودت ذخیره نموده ای؟ گفت: آری. و یک شیشه عطر آورد و مقداری از آن را در میان دست من ریخت، چنان بویی از آن برخاست که تا آن زمان استشمام نکرده بودم، به فاطمه گفتم: این عطر را از کجا آورده ای؟

گفت: هر گاه دحیه کلبی به حضور رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم می آمد، پیامبر به من می فرمود: برای عمویت پستی بگذار! من برای او پستی می گذاشتم و در این حال متوجه می شدم که چیزی از میان لباسهای او فرو می ریزد و او به من می فرمود که آن ها را جمع کنم و این عطرها همان هاست که جمع می کردم. پس علی علیه السّلام از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم در این باره سؤال کرد و آن حضرت فرمود: آن عبارت از عنبری است که از بال های جبرئیل فرو می ریزد.

علی علیه السّلام گوید: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم به من گفت: ای علی! غذای فراوانی برای عروسی و خانواده ات تدارک کن. و سپس فرمود: گوشت و نان را من می دهم، خرما و روغن به عهده تو. من خرما و روغن فراهم کردم و نزد پیامبر بردم، آن حضرت آستین های لباسش را بالا زد و خرما را تمیز کرده در روغن ریخت و غذایی درست کرد که آن

را «حیس» می گفتند، و گوسفند فربهی ذبح کرد، و نان فراوانی تدارک نمود، سپس به من گفت: هر کس را که دوست داری دعوت کن.

پس وارد مسجد شدم و دیدم که مسجد پر از صحابه پیامبر است، حیا کردم که در میان آن جمع عده‌ای را دعوت کنم و عده‌ای را دعوت ننمایم، پس بر یک بلندی قرار گرفتم و خطاب به همه گفتم: همه شما را به صرف ولیمه عروسی فاطمه [علیها السلام] دعوت می‌کنم. آنان پذیرفتند و گروه گروه به طرف خانه پیامبر حرکت کردند و من از کثرت جمعیت و قلت غذا خجالت می‌کشیدم، وقتی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم از آنچه که در ذهن من می‌گذشت مطلع گردید، گفت: ای علی! من دعا می‌کنم که خدا به غذای شما برکت بدهد. علی علیه السلام گفت: آن جمعیت که تعداد آن‌ها بیش از چهار هزار نفر بود همگی از غذا و آبی که فراهم کرده بودیم خوردند و نوشیدند و سیر شدند ولی از غذا چیزی کم نشد.

سپس پیامبر دستور داد تا کاسه‌هایی را پر از غذا کردند و آن‌ها را برای زنان خویش فرستاد و کاسه‌ای نیز پر از غذا کرد و فرمود: این کاسه نیز برای علی و فاطمه بماند. هنگامی که غروب آفتاب نزدیک شد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم به ام سلمه فرمود: فاطمه را بیاور! ام سلمه به دنبال حضرت فاطمه رفت و او را در حالی که پایین لباسش بر زمین کشیده می‌شد و از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم چنان حیا می‌کرد که یک بار بر زمین افتاد که در این هنگام رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم به او فرمود: خداوند تو را در دنیا و آخرت از افتادن نگاهدارد. هنگامی که فاطمه به مقابل رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم رسید، آن حضرت حجاب از چهره فاطمه برداشت تا علی علیه السلام او را ببیند، سپس دست فاطمه را گرفت و در دست علی علیه السلام قرار داد و فرمود: ای علی! خدا قدم دختر رسول خدا را برای تو مبارک کند، ای علی! همانا فاطمه خوب همسری، و ای فاطمه! همانا علی خوب شوهری است، پس به سوی خانه خود بروید و صبر کنید تا بیایم.

علی علیه السلام گفت: دست فاطمه را گرفتم و با هم به خانه رفتیم و در آنجا او در گوشه‌ای نشست و من در کنار او نشستم، و هر دو از حیا و خجالت به زمین نگاه می‌کردیم تا پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم آمد و فرمود: چه کسانی در اینجا هستند؟ گفتیم: ای رسول خدا [صلی الله علیه و آله و سلم]! بفرمایید، شما چه زائر خوب و نیکویی هستید! رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم وارد شد و نشست و فاطمه نیز در کنار او نشست، پیامبر به او فرمود: برخیز و مقداری آب برای من بیاور! فاطمه برخاست و ظرفی را پر از آب کرده به حضور پیامبر آورد، سپس پیامبر جرعه‌ای از آن آب را بر گرفت و مضمضه کرده و داخل ظرف ریخت و فاطمه را به نزد خود خواند و کفی از آن آب را به سینه فاطمه پاشید و به او گفت: برگرد! و چون فاطمه برگشت کف دیگر از آب را در میان دو کتف وی پاشید و گفت: «خدایا! این دختر من است که محبوب‌ترین مردم در نزد من می‌باشد، خدایا! این برادر من است که محبوب‌ترین مردم در نزد من می‌باشد. پروردگارا! علی را

گزارش مدرک یابی کتاب های کتابخانه دبستان فضیلت

ولیّ و مطیع خود قرار بده و اهل و عیالش را برایش مبارک گردان». و سپس گفت: ای علی! حال نزد همسرت برو، از خداوند می‌خواهم که برکت و رحمتش را نصیب شما نماید، همانا او حمید و مجید است.